

§ 51.

Den Trængende, som har nydt Understøttelse, der ikke hører til den i § 26 omhandlede Art, udenfor den Kommune, som vil have endelig at afholde Udgifterne ved hans Forsørgelse, er, saafremt denne endnu ikke er udfunden, ikke berettiget til at forlade den Kommune, hvortil han har nydt Understøttelse, uden Samtykke fra sammes Fattigbestyrelse.

§ 52.

Naar der ikke paa anden Maade kan tilveiebringes Bevis for de fattige Omstændigheder, hvorpaa Afgjørelsen af Spørgsmaalet om en Trængendes Forsørgelsessted beror, bliver den Paagældendes Udsagn i saa Henseende at anse som bevisende, saafremt det er fuldkommen bestemt saant saa fuldstændigt og nøagtigt, at det kan antages, at han har tilforladelig Kundskab derom, og der heller ikke er andre Omstændigheder forhaanden, som svække Troværdigheden af hans Forklaring, hvilken i Dyrigt, for at der kan tillægges den den ommeldte Betydning, bør være afgiven til et Politiforhør under Eds Tilbud.

§ 53.

Saaavel Dpholds- som Forsørgelseskommunen kan forlange hjemsendt til denne sidste Enhver, som modtager fast Fattigunderstøttelse. Hertil henregnes i intet Tilfælde Hjælp af den i § 26 omhandlede Art eller Understøttelser, som gives Personer, hvis Trang der er Grund til at anse som forbigaaende, saaledes at Understøttelsen kan forventes tilbagebetalt inden lang Tid; bliver Understøttelsen ikke tilbagebetalt inden 6 Maanedes efter Modtagelsen, og ny Hjælp derefter forlanges, er Fattigbestyrelsen berettiget til at betragte denne som fast Fattigunderstøttelse. Har den Trængende været straffet i Løbet af det sidste Aar for Vælgængeri eller Vekleri, kan Fattigbestyrelsen betragte enhver til ham ydet Understøttelse, dog undtagen den i § 26 omhandlede, som fast Fattigunderstøttelse.

Den, der nyder fast Understøttelse i sin Forsørgelseskommune, maa ikke tage Dphold i en anden Kommune uden begge Kommuners Samtykke. Skulde dette desuagtet ske, er Dpholdskommunen berettiget til strax at lade ham hjemsende, og de den ved saadant Dphold og Hjemsendelse paadragne Udgifter blive at erstatte af Forsørgelseskommunen med deres fulde Beløb.

Børn, som efter Bestemmelsen i § 24, sidste Stykke, ere forsørgelsesberettigede i en anden Kommune end deres Moder eller Stedmoder, kunne, saalænge hun eller hendes Mand lever, ikke fordres hjemsendte til Forsørgelsesstedet, men de blive i Trangstilfælde at understøtte af Forsørgelseskommunen med et Pengebidrag, som fastsættes af Dpholdsstedets Overværgighed og udbetales gennem Dpholdsstedets Fattigbestyrelse.

§ 54.

Trængendes Hjemsendelse fra Dpholdskommunen til den erstatningspligtige Kommune skal stedsse ske paa den efter Omstændighederne billigste Maade, saasom tilføds, naar Intet derfor er til Hinder, ved Jernbane eller tilføds, hvilke Befordringsmåader fortrinnsvis bør vælges, hvor de passende lade sig anvende, eller med Fragtvogne og deslige og ellers med leiet Befordring. — Politimestrene skulle, naar Berøm af Fattigvæsenet stilles Anmodning til dem, foranstalte den Trængendes Afsendelse til næste Kjøbstad og saa fremdeles, hvortil, om fornødent, Forflud kan ydes af Politiklassen eller Ræmmerklassen mod Erstatning af den Fattigkommune, som har begjært Afsendelsen iværksat. Naar Afsendelsen saaledes sker ved Politimesterens Foranstaltning, beror det paa denne, om den Trængende skal hjemvises med Svangspas, eller om der skal medgives ham en Ledfager, hvilket derimod stedsse bliver at iagttage, hvor en Fattigbestyrelse inden Politiets Mellemkomst selv foranstalter Hjem-